

Sygn. akt I C 4084/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Bartłomiej Trzmielak

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.**

przeciwko **M. W. (1)**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. nakazuje pobrać od (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 2.952,00 (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa) złote tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 4084/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 października 2014 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od M. W. (2) kwoty 16.036,59 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 1 października 2014 roku do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 2.825,38 złotych i odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 30 września 2014 roku do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 13.135,71 złotych oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 27 maja 2013 roku pomiędzy pozwanym i powodem została zawarta umowa kredytu nr (...). Pozwany nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania i nie spłacił zaciągniętego kredytu. Wobec powyższego powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu, a po upływie okresu wypowiedzenia całe niespłacone zobowiązanie zostało postawione w stan natychmiastowej wymagalności. Pozwany pomimo otrzymania ostatecznego wezwania do zapłaty do chwili obecnej nie uregulował zobowiązania. Legitymację procesową do dochodzenia roszczenia wskazanego w pozwie powód wywodzi

z umowy z dnia 1 września 2013 roku ma mocy, której (...) Bank S.A.

z siedzibą we W. nabył Przedsiębiorstwo (...) S.A. oraz wierzytelność wynikającą z umowy zawartej z pozwanym numer (...).

Na dochodzoną pozwem kwotę 16.036,59 złotych składają się następujące kwoty:

- 13.135,71 złotych stanowiąca kwotę kapitału wyliczoną na dzień sporządzenia pozwu z uwzględnieniem wpłat, które zostały zaksięgowane przed tą datą;
- 2.825,38 złotych stanowiąca odsetki umowne wyliczone na dzień sporządzenia pozwu;
- 62 złote tytułem kosztów monitów i upomnień,
- 13,50 złotych tytułem opłaty za pakiet usług dodatkowych w wysokości 2,70 złote za okres obowiązywania umowy.

(pozew – k. 3 – 7)

Postanowieniem z dnia 24 października 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Zgierzu.

(postanowienie z dnia 24 października 2014 roku – k. 9-10)

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Zgierzu powód poparł powództwo.

(pozew – k. 15 – 16)

W okresie od 30 kwietnia 2015 roku do 24 maja 2016 roku postępowanie w sprawie było zawieszona.

(postanowienia – k. 42, k. 58 – 58v)

23 maja 2016 roku powód wniósł o podjęcie zawieszona postępowania i ustanowienie kuratora dla pozwanego oraz sprecyzował, iż pozwany nosi nazwisko W..

(pismo powoda – k. 53 – 55)

Postanowieniem z dnia 24 maja 2016 roku, wobec niemożności ustalenia miejsca pobytu pozwanego, Sąd ustanowił dla niego kuratora sądowego.

(postanowienie z dnia 24 maja 2016 roku – k. 58-58v.)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany zakwestionował skuteczne wypowiedzenie umowy pożyczki oraz wysokość odsetek kapitałowych, odsetek za opóźnienie i maksymalnych dochodzonych przez

(odpowiedź na pozew – k. 59 – 61)

Na ostatnim terminie rozprawy w dniu 25 lipca 2016 roku w imieniu powoda nikt się nie stawił. Stawił się kurator pozwanego, który wniósł o oddalenie powództwa. Podniósł, iż stroną umowy był M. W. (2), a nie W. oraz że brak jest załącznika do umowy przelewu wierzytelności i dowodu wypowiedzenia umowy kredytu.

(protokół z dnia 25 lipca 2016 – k. 67)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 27 maja 2013 roku M. W. (1) zawarł z (...) Finanse S.A. Spółką Akcyjną z (...) we W. umowę pożyczki gotówkowej

nr (...) w kwocie 13.135,71 złotych. Na podstawie przedmiotowej umowy pozwany otrzymał do dyspozycji kwotę 10.000 złotych, zobowiązując się do jej spłaty

w 36 ratach do 25 każdego miesiąca, w wysokości 480,05 złotych każda, z tym zastrzeżeniem, że ostatnia rata będzie ratą korygującą, a jej wysokość wynosi 480,23 złote.

W związku z udzieleniem pożyczki pozwany poniósł koszt w wysokości prowizji za udzielenie pożyczki w wysokości 786,83 złote, opłatę w wysokości 2.340,78 złotych z tytułu objęcia ubezpieczeniem oraz opłatę w wysokości 8,10 złotych za wybrany przez pożyczkobiorcę sposób dostarczania środków. Rzeczywista roczna stopa oprocentowanie wynosiła 25 %, a kwota do spłaty na dzień zawarcia umowy wynosiła 17.076,78 złotych.

Od zadłużenia przeterminowanego pobierane są odsetki w wysokości odsetek maksymalnych, które w dniu zawarcia umowy pożyczki wynosiły 18 %. Pożyczkobiorca zawierając umowę wyraził zgodę na prowadzenie działań monitorujących – upominawczych i pobieranie z tego tytułu opłat: 13 złotych za wezwanie do zapłaty lub prośby o dopłatę (list zwykły), 17 złotych wysłanie wezwania do zapłaty (list polecony), 10 złotych telefoniczne wezwanie do zapłaty,

wezwanie do zapłaty przy wykorzystaniu sms 1 złoty, udokumentowana windykacja terenowa 45 złoty. Po umowa widnieje podpis (...).

(umowa kredytu – k. 18 – 19, tabela opłat i prowizji – k. 20 – 21)

Pozwany nie spłacał zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy na warunkach w niej określonych.

(bezsporne)

Dnia 20 sierpnia 2013 roku (...) Finanse Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę cesji, na mocy której (...) Finanse Spółka Akcyjna z siedzibą we W. przeniósł na (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wierzytelności wchodzące w skład (...), na które składały się zobowiązania Klientów Banku wynikających z umów o kredyt konsumencki, obejmujące kapitał oraz wszelkie należności uboczne w szczególności odsetki, a także koszty czynności windykacyjnych do których zwrotu Klient był zobowiązany. Lista wierzytelności stanowiąca zestawienie obejmujące zobowiązania Klientów Banku wraz ze wskazaniem tytułu prawnego oraz wysokości każdej z nich oraz ich danych osobowych stanowiła załącznik nr 1 do umowy przelewu wierzytelności i była zapisana w formie pliku elektronicznego na płycie CD.

(bezsporne, nadto kopia umowy cesji – k. 22 – 27)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Stosownie do art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Strona powodowa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. dochodzi roszczenia od pozwanego na podstawie art. 509 k.c., powołując się na umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 30 sierpnia 2013 roku i wskazując, że wierzyciel pierwotny – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanego wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki z dnia 27 maja 2013 r., na rzecz powoda.

W rozpatrywanej sprawie pozwany zakwestionował legitymację procesową powoda do dochodzenia roszczeń objętych pozwem. Wskazał, że powód nie przedstawił załącznika do umowy przelewu wierzytelności, z którego wynikałoby, że wierzytelność dochodzona pozwem została przeniesiona na rzecz powoda.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania., zaś w myśl § 2 wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. Jednakże, jak zasadnie zważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2006 roku w sprawie V CSK 187/06 (M. Prawn. 2006/16/849) warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Niezbędnym warunkiem jest ponadto wykazanie przez stronę powodową, że przysługuje jej wierzytelność dochodzona pozwem, a zarazem - legitymacja czynna w niniejszym postępowaniu. Konsekwentnie stwierdzić należy, że nabycie wierzytelności może nastąpić tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim przysługiwała zbywcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2014 roku, V CSK 620/13, LEX nr 1545108).

W postępowaniu sądowym podstawową zasadę rozkładu ciężaru dowodu w sporze określa art. 6 k.c. Stanowi on, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Artykuł ten określa, na kim ciąży skutki niepowodzenia procesu dowodzenia, dotyczy więc ciężaru dowodu w znaczeniu materialno prawnym.

Wynika z niego, że prawo podmiotowe strony może być skutecznie chronione jedynie wówczas, gdy jest ona w stanie udowodnić fakt, z którego wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. stanowiącego, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne oraz art. 232 k.p.c. w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, obowiązkiem strony powodowej - powołującej się na nabycie wierzytelności w stosunku do pozwanej, dochodzonej w niniejszej sprawie - było wykazanie skutecznego nabycia dochodzonej pozewm wierzytelności, tj. że wierzytelność przysługiwała pierwotnemu wierzycielowi wobec pozwanej oraz że była przedmiotem cesji, a tym samym wykazanie legitymacji czynnej.

Dla wykazania powyższego powód przedłożył umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 20 sierpnia 2013 roku, zawartą z (...) Finanse Spółka Akcyjna z siedzibą we W. – p ak wynika z treści umowy – zapisanych w formie pliku elektronicznego na płycie CD stanowiącej Załącznik nr 1, stanowiącego integralną część umowy.

Fakt przejścia konkretnej wierzytelności przysługującej powodowi, jak również fakt przysługiwania pierwotnemu wierzycielowi konkretnej wierzytelności wobec pozwanego nie wynika z samej umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 20 sierpnia 2013 roku, w której treści brak jest jakiegokolwiek odniesienia do tej konkretnej wierzytelności przysługującej wobec pozwanego. Strona powodowa nie przedłożyła wskazanego w treści umowy sprzedaży wierzytelności Załącznika nr 1, opisującego przedmiot tejże umowy, zatem nie wykazała przejścia na powoda dochodzonej pozewm wierzytelności. Powód nie przedstawił również żadnych dowodów na okoliczność nabycia przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą we W. przez powoda.

W niniejszej sprawie warunkiem ustalenia, że powód posiada legitymację czynną było wykazanie, że na skutek umowy pomiędzy pierwotnym wierzycielem i powodem przelane zostały na powoda wierzytelności objęte żądaniem pozwu na podstawie przepisu

art. 509 § 1 k.c. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana. Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być przy tym oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność.

W ocenie Sądu okoliczności tych strona powodowa nie wykazała.

Niezasadnym był argument kuratora pozwanego, że stroną umowy kredytu był M. W. (2), a nie pozwany. Wbrew twierdzeniom pozwanego treść umowy kredytu w tym dane takie jak PESEL, numer i seria dokumentu tożsamości, miejsce zamieszkania

w powiązaniu z własnoręcznym podpisem znajdującym się na dokumencie umowy świadczą o tym, że stroną procesu jest pozwany M. W. (1). W ocenie Sądu, pozwany został jednoznacznie zidentyfikowany w toku procesu i nie może być mowy o odrzuceniu pozwu

z powodu braku zdolności sądowej strony pozwanej.

Niezależnie od powyższych argumentów za oddaleniem powództwa przemawiał brak udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia, zwłaszcza z uwagi na kwestionowanie przez stronę pozwaną wysokości dochodzonych odsetek skapitalizowanych. Powód nie wykazał, w jaki sposób wyliczona została dochodzona należność zarówno w zakresie kapitału, odsetek jak i należności dodatkowych.

Postanowieniem z dnia 24 maja 2016 roku Sąd ustalił wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego na podstawie

§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2013 r., poz.1476) w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 j.t.). Uwzględniając nakład pracy kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego przyznano kuratorowi r.pr. M. K. wynagrodzenie obejmujące całość powyższej kwoty wraz z należnym podatkiem VAT i kwotę powyższą nakazano wypłacić tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu. Powód jako strona przegrywająca proces powinien był ponieść koszty sądowe w zakresie wydatków poniesionych w toku procesu tymczasowo przez Skarb Państwa, tj. w zakresie kwoty 2.952 złote przyznanej kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego. Wobec tego na podstawie art. 113 ustawy

o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. 2016/623) Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 2.952 złote tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa Sąd Rejonowy w Zgierzu.